

rigtigt forstaae det, og jeg vil, for at være fuldkommen oprigtig og for at gjøre Sagen saa let som muligt, sige, at jeg forstaaer det, der kaldes *houche en cour*, som det, der for Diebliffet spises af de paagjældende Personer, eller spises, da deres Herkåber levede, men at jeg derimod ved Erstatning for *houche en cour* forstaaer en Art Pensionering, hidrørende fra et Taffel, hvorved de tidligere have spist; tager jeg feil deri, vil jeg blive oplyst derom; men nu forekommer det mig, at, naar de Vedkommende betragtes som sidste Gang de bleve indladte ved et nyt Taffel, efterat have faaet Erstatning af Staten for Statens Taffel, og skulde kunne beholde det, saa maatte dette sidste Taffel betragtes aldeles som privat og kan ikke komme til Dmtale ved Fastsættelsen af den Pension, som Staten skal yde dem; thi enten maatte deres tidligere Erstatning for *houche en cour* være ophørt, naar de igjen fik fri Mad ved den vedkommende Persons Bord, eller ogsaa maatte denne senere Adkomst til dagligt frit Underhold ophøre til ligemed Bordet. Det er muligt, at jeg heri tager feil, da det er Forhold, som jeg ikke saa nøie kjender; jeg har gjort mig Umage for at komme til at kjende dem, men er ikke kommen til at forstaae dem bedre. Ogsaa det troer jeg, vi skulle lægge Mærke til, om ikke her er, hvad man i Regnskabsvæsenet kalder dobbelt Anvendelse, *double emploi*, om der ikke her er en Gjentagelse af den samme Regnskabspost, og om den ikke maa reduceres til sin enkelte simple Betydning. Der er derved ogsaa at bemærke den besynderlige Forskjel, at Nogle have en mindre Erstatning for *houche en cour* end deres nærværende *houche en cour*, og Andre derimod have en meget højere nærværende *houche en cour* end den tidligere Erstatning, men det kan vel Altsammen ligge deri, at de ere stillede forskjelligt ligeoverfor det Bord,

hvortil de have havt Afgang. Det vil imidlertid jo Udvalget nærmere komme til at gaae ind paa.

Finantsministeren: Jeg kan i en vis Henseende være enig med den ærede Rigsdagsmand, naar han kommer til det Resultat, at man, ved at betragte denne Lov, maa indsee Nødvendigheden af at forandre det System, der skulde kunne antages at ligge til Grund for en saadan Lovs Udarbejdelse. Jeg kan nemlig forsaa vidt være enig med ham, at, hvis Regjeringen havde havt fuldkommen frie Hænder med Hensyn til dette Lovforslags Udarbejdelse, saa var et saadant System i højeste Grad forkasteligt, og, hvis Regjeringen maa erkjendes ikke at have havt fuldkommen frie Hænder ved dets Udarbejdelse, saa viser det sig, at det er i højeste Grad nødvendigt, at et saadant System forandres; men den ærede Rigsdagsmand vil dog paa den anden Side vistnok ogsaa indrømme mig, at dertil maa fra min Side knyttes den Forudsætning, at Systemet ikke allerede er forandret; thi, hvis det gale System, som endnu finder sit Udtryk i denne Lov, allerede er forandret, saa behøves det ikke at forandres. Det er imidlertid netop, fordi dette System var saa urigtigt, at man har bestræbt sig for at faae, ikke blot en almindelig Pensionslov, hvorved man søger at drage en bestemt Grænse for, hvem der skal anses for Embedsmænd, berettigede til Pension, og hvem der ikke skal anses som saadanne, men ogsaa efterhaanden har faaet Reglementer for de forskjellige Underclassers Pensionering. Ved at bedømme dette Lovforslag, er det imidlertid ingenlunde tilstrækkeligt at tage Listen for sig og at sammenligne den med de Resultater, som komme frem ved Anvendelsen af de hidtil bestaaende Regler for Underclasserne eller for pensionerede Embedsmænd.